

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

TWEE PLUS TWEE IS TWEE

Een komedie in tien taferelen

door

Marc Smet

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2014
Nr.2015

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIER tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk **TWEE PLUS TWEE IS TWEE** op te voeren moet de naam van auteur **MARC SMET** vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/1992/0220/068
ISBN- 978- 90-385-02113

© 1992 Toneelfonds J. Janssens/Marc Smet
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONEN

Bomma

Bompa

Zij

Hij

DEKOR

Het dekora is in twee verdeeld: een slaapkamer links en een living rechts. De scheiding tussen beide wordt gesuggereerd door een open lattenwerk. Midden in de slaapkamer staat een bed met links daarvan een nachtkastje met wekker. Er is geen kleerkast. Links is er een deur naar de badkamer. Helemaal links vooraan staan twee stoelen naast mekaar. In de living is er achteraan een deur naar de hall en rechts een deur naar de keuken. In het midden van de living staat een tafel met vier stoelen. Vooraan, iets naar rechts toe maar helemaal face publiek staat een tweezit met daarvoor een salontafel.

TWEE PLUS TWEE IS TWEE

Tafereel 1: Is het nu al bezig of niet?

Tafereel 2: The morning after.

Tafereel 3: Zwakjes, heel zwakjes.

Tafereel 4: Naweeën van de huwelijksreis.

Tafereel 5: Op flessen trekken.

Tafereel 6: Weeën.

PAUZE

Tafereel 7: Changer.

Tafereel 8: Pensioen.

Tafereel 9: Overacting.

Tafereel 10: Samen.

Tafereel 1: Is het nu al bezig of niet?

Na de muziek gaat het doek open. Het licht op de scène gaat aan en het licht in de zaal gaat half uit. Het blijft een ongemakkelijk lange tijd stil. Zou er iets niet kloppen? Daarna gestommel achteraan in de zaal. Bomma komt binnen. Ze steekt haar geldbeugel in haar grote tas en ze heeft toegangskaarten en het programma van de voorstelling bij. Ze komt tot halfweg de zaal en kijkt dan om.

BOMMA : Bompa... Bompa...

Ze gaat terug naar achter in de zaal.

BOMMA : Bompa... waar blijft ge nu?

BOMPA : (komt met zijn hoofd door deur ingang) Ge moet mij zo niet afjagen... 'k was nog efkes naar het toilet... ge kent mij hé.

BOMMA : Maar ze gaan beginnen jong... kijk... het doek is al open.

BOMPA : d'Er is toch nog niemand te zien... Ze zullen wel wachten.

BOMMA : Kom nu maar mee naar voor.

BOMPA : d'Er is hier vanachter nog plaats genoeg.

BOMMA : Kom mee naar voor zeg ik.

BOMPA : En als ik naar de WC moet?

BOMMA : Ge zijt juist geweest.

BOMPA : 'k Heb daarjuist nog een pintje of twee gedronken en dat slaat op mijn blaas.

BOMMA : Gij zijt precies een blaas gij.

BOMPA : Ene keer dat ik moet gaan, dan kan ik blijven gaan.

BOMMA : Dan zweet ge 't maar uit.

BOMPA : Hier vanachter zit ik op mijn gemak en als 't op niets trekt, dan kan ik gerust een oog toedoen.

BOMMA : En dan beginnen snurken zeker. Met u heb ik ook meer miserie...

BOMPA : 'k Ben toch meegekomen hé.

BOMMA : 'k Heb er veertien dagen voor moeten zagen.

BOMPA : Ja, da's waar, ne mens moet iets doen om niet zot te worden van dat gezaag.

BOMMA : Nu komt ge toch ne keer buiten.

BOMPA : 't Was juist ne schone quiz op VT.M.

BOMMA : Zo zijn er drie per dag... Ge zult nog eens vastroesten in uwe zetel.

BOMPA : Als ge niet stopt met zagen, dan ga ik naar huis.

BOMMA : Zwijg bompa.

BOMPA : Waarom zou ik moeten zwijgen?

BOMMA : Zie ne keer, al die mensen zitten naar ons te kijken.

BOMPA : En dan? 'k Zeg toch niets verkeerds... niets dan de waarheid.

BOMMA : Maar die mensen komen niet naar hier om naar uwe zever te luisteren, die komen naar toneel kijken.

BOMPA : 't Is nog altijd niet bezig.

BOMMA : Hoe kunnen die spelers nu beginnen als er zoveel lawaai is in de zaal?

BOMPA : Naar mijn gedacht zitten er hier ook veel tegen hun goesting. Die komen maar omdat ze moeten van hun vrouw... is't niet waar meneer?

BOMMA : Laat de mensen gerust bompa.

BOMPA : Zie nu ne keer.

BOMMA : Wat?

BOMPA : Er zijn er veel zeg ik.

BOMMA : Wat?

BOMPA : Wel, die geen plastron dragen.

BOMMA : En dan?

BOMPA : Ik moest er persé een dragen... want dat zou allemaal sjiek volk zijn dat daar naartoe kwam.

BOMMA : Nu ziet ge er tenminste een beetje deftig uit. Als ik u zou laten doen, dan zoudt ge met uwe overall naar hier komen.

BOMPA : Maar dat knoppeke moet los hé, daar gaat gene weg tegen.

BOMMA : Is dat zo erg?

BOMPA : Da's al twee jaar dat ik een 43 van kraag heb en gij blijft mij maar een 41 kopen. Gij wilt mij ophangen.

BOMMA : Wie is er hier de zaag?

BOMPA : Open, en daarmee gedaan. (doet boordeknoopje los) Da's al heel wat beter zie, nu kan ik terug ademen.

BOMMA : Allé, kom nu maar mee naar voor.

BOMPA : We zijn toch bijna van voor... Da's geen plaats voor ons... Da's meer voor de burgemeester en de dokter en de apotheker. Allé, voor 't sjiek volk... en voor de pastoor.

BOMMA : Onze pastoor gaat altijd helemaal van achter zitten.

BOMPA : Da's ne slimme... dan kan hij er tussenuit muizen als 't hem niet aanstaat... en in 't begin heeft toch iedereen zijn gezicht gezien...

BOMMA : Gaat ge nu zwijgen... 't is ginder dat we moeten gaan zitten.

BOMPA : Waar?

BOMMA : Ginder boven... op de scène.

BOMPA : Gij zijt zot.

BOMMA : Ik ben niet zot.

BOMPA : Allé, wie doet dat nu, naar toneel gaan kijken en op de scène gaan zitten?

BOMMA : Wij!

BOMPA : Als al die mensen ginder gaan zitten, dan is er geen plaats meer voor de spelers.

BOMMA : Nee jongen, wij alleen; de regisseur heeft mij dat gevraagd.

BOMPA : Wie?

BOMMA : De regisseur.

BOMPA : Die ken ik niet.

BOMMA : Ge zult hem straks wel zien, da's zo ene met een sjaaltje aan, zo een beetje tussen zijn hemd.

BOMPA : Moeten regisseurs misschien zo'n sjaaltje dragen om hun dikke nek te camoufleren?

BOMMA : Onnozelaar... Nee, luister... die regisseur vond dat een goeie vondst om (ABN) "enkele mensen uit het publiek op de scène te laten plaatsnemen teneinde een continue evaluatie van de voorstelling te kunnen bekomen."

BOMPA : Waarom spreekt gij zo bekakt?

BOMMA : Da's ABN.

BOMPA : Dat weet mijn kanariepietje ook, maar waarom doet gij nu zo onnozel?

BOMMA : Omdat die regisseur mij dat zo gevraagd heeft.

BOMPA : Ha bon... En waarom moeten WIJ dat precies doen?... Ik heb daar geen botten verstand van.

BOMMA : Precies, zei die regisseur, de meeste critici ook niet, dus dat maakt niet veel verschil. En nu is 't gedaan met zeveren, nu komt ge mee naar boven.

BOMPA : Ja wadde.

Ze komen langs een trapje op de scène. Ze lopen een beetje onwennig rond.

BOMMA : Overal afblijven bompaa... ha... hier is 't zie.

BOMPA : Wat?

BOMMA : (aan stoelen links voor) Hier op die twee stoelen ligt een briefje met "voorbehouden".

BOMPA : En dat is voor ons?

BOMMA : Ja.

BOMPA : Ge zijt toch zeker?

BOMMA : Ge moogt gerust zijn.

BOMPA : En wat moeten wij nu doen?

BOMMA : Zitten en kijken heeft de regisseur gezegd.

BOMPA : (gaat onwennig zitten) 'k Voel mij hier niets op mijn gemak...
met al dat volk. En warm dat het hier is.

BOMMA : Da's met die spots.

BOMPA : Hé?

BOMMA : Die lichten... die geven zoveel warmte.

BOMPA : 't Is te hopen dat het hier niet te lang duurt of we zijn gesmolten.

BOMMA : Ge moet er iets voor over hebben hé.

BOMPA : Wadde... we hebben nog moeten betalen om hier binnen te komen.
"Krijg ik gene afslag" zei ik tegen die vent aan de deur,
"voor gepensioneerden?"

BOMMA : Wat heeft hij gezegd?

BOMPA : Hij begon te lachen verdomme. Gepensioneerden... 't zijn juist die mannen die geld hebben, zei hij.

BOMMA : 't Was dus volle pot te betalen.

BOMPA : Niks aan te doen.

BOMMA : Dan drinkt ge maar een pintje minder in de pauze.

BOMPA : Merci.

BOMMA : En als ge nu vijf minuten uwe bebbel kunt houden, dan kunnen die mensen hier misschien beginnen.

BOMPA : Ik zeg niets, maar gij...

BOMMA : Zwijg!

BOMPA : Ja chef.

Er gebeurt enige tijd niets. Bomma en bompa zitten stokstijf op hun stoel, een beetje zenuwachtig voor wat komen gaat, maar er komt niets. Bomma staat recht, komt midden voor en met de hand boven de ogen tegen het felle licht, roept ze naar achter in de zaal (waar verondersteld wordt dat de regisseur zit met de technische ploeg).

BOMMA : Ge moogt gerust beginnen, mijnheer de regisseur, we zijn al klaar.

Stem regisseur (door micro) : Dank u. 't Wordt tijd.

BOMMA : Merci mijnheer.

BOMPA : Wie was dat?

BOMMA : De regisseur.

BOMPA : Met zijn sjaaltje?

BOMMA : Stt... ze gaan beginnen.

BOMPA : 't Wordt tijd.

Zaallicht helemaal uit. Licht op de scène blijft aan. Er weerklinkt opnieuw muziek. Het "echte" toneel kan nu eindelijk beginnen. Achter de scène enorm gegiegel en gelach. "Hij" en "zij" komen thuis van hun trouwfeest, 's morgens vroeg.

Tafereel 2 : The morning after

HIJ : (off) Allé, komt er nog iets van?

ZIJ : (off) Gij zijt zot.

HIJ : (off) Dat moet zo... een oud gebruik.

ZIJ : (off) Zijt ge wel zeker?

HIJ : (off) Heel zeker... allé... vooruit met de geit.

De deur gaat open. Ze zijn gekleed in trouwkleren, hij in kostuum, zij in lang wit trouwkleed met een kanten sleep. Zij heeft haar kleed tot boven de knieën opgetrokken en ZIJ draagt HEM de kamer binnen. Hij zit op haar rug. Het liefst wordt deze positie enige tijd aangehouden.

ZIJ : Gij weegt nogal.

HIJ : Niet overdrijven hé.

ZIJ : Als de geburen ons nu moesten zien.

HIJ : Wat moeten wij ons nu van de geburen aantrekken?

ZIJ : Oud gebruik of niet... maar nu kan ik u niet meer houden. (ze laat hem op de grond staan)

HIJ : Merci schatteke.

ZIJ : Amaai.

HIJ : Ge zijt toch niet moe?

ZIJ : 'k Ben nog maar juist getrouwd en ik ben al geradbraakt.

HIJ : Kom eens hier. (hij neemt haar vast en kust haar)

ZIJ : Dat is al wat beter.

HIJ : En 't eerste wat ik nu doe, is mijn plastron losmaken.

ZIJ : En ik mijn schoenen uitdoen... Ha... da's een verademing.

HIJ : Moet ik geen venster openzetten?

ZIJ : Onnozelaar.

HIJ : En dat tegen uwe wettige echtgenoot!

ZIJ : Gij zult ook nooit beteren geloof ik.

HIJ : 't Was te hopen.

ZIJ : Ge hebt gelijk jongen... ge hebt gelijk.

HIJ : We gaan nog vijf minuten zitten in de zetel.

ZIJ : 't Is al vijf uur in de morgen.

HIJ : 't Zal nog later worden, maar nu moet ik toch nog eventjes op adem komen.

ZIJ : Da's misschien niet slecht. (ze gaan zitten, maar tijdens volgende dialoog moet hij vooral rechtstaan en "situaties spelen")

HIJ : Tevreden over het trouwfeest?

ZIJ : Alles is toch goed meegevallen... de taxi's op tijd... een mooie mis... alleen hadt ge bij de kommunie niks overgelaten in de kelk voor mij en de pastoor.

HIJ : Dat was verdomme goeie wijn jong... en 'k had zo ne dorst.

ZIJ : Ik kon nog doen alsof ik dronk, maar dan moest de pastoor het laatste uitdrinken... Hij bleef maar aan die kelk staan heffen, maar er kwam natuurlijk niets meer uit. En dan trok hij zo van die ogen... ja, ge kent hem hé.

HIJ : Ja, da's waar, 'k had hem goed liggen. Van zoiets kan ik deugd hebben zie.

ZIJ : De pastoor niet geloof ik.

HIJ : En op 't laatste van de mis moest de misdienaar dan water in de kelk gieten. Nu wil 't ongeluk toch wel dat dat manneke zo een heel potje water in de kelk giet.

ZIJ : Dat had ik niet gezien.

HIJ : En de pastoor moest dat water tot het laatste druppelke uitdrinken. Voor hij begon te drinken, keek hij in mijn ogen en weer glimlachte ik efkes. Weer trok hij zo'n ogen. 'k Geloof dat het nooit meer goed komt tussen ons.

ZIJ : En de receptie... goed verzorgd... tot in de puntjes.

HIJ : Alleen dat kussen is er voor mij teveel aan. We moeten daar met onze ouders op een rijtje gaan staan en dan komt al dat volk binnen. Ze staan in een rij precies of ze hebben een volgnummerke getrokken bij de bakker.

ZIJ : Da's toch plezant.

HIJ : Plezant noemt gij dat. De helft van de vrouwen zit verstopt achter zo een grote plant en op 't laatste nipperke komen ze daar van-achter tevoorschijn en dan scharrelen ze u vast en beginnen te kussen alsof hun leven er van afhangt.

ZIJ : Is dat niet sympathiek?

HIJ : Dat kan wel zijn, maar driekwart van dat volk kende ik niet.

ZIJ : Kennissen van onze pa zeker.

HIJ : Die doen dan alsof ze mij al jaren kennen en ik weet niet eens hoe ze heten.

ZIJ : Da's toch niet zo erg.

HIJ : En dan duwen ze zo een plant in mijn handen -Dat komt altijd van pas, zeggen ze dan- en dan moet ik die 83e plant naast het 57e bloemstukje zetten en dan zeggen dat we er een schoon plaatske zullen voor zoeken in ons appartement.

ZIJ : Da's lief van u.

HIJ : Ja, maar als we al die bazaar hier binnen moeten sleuren, dan kan ik slapen met mijn hoofd in een vetplant en mijn voeten in twee azalea's.

ZIJ : Ge overdrijft schatteke... en ons ma zal er wel een paar overnemen.

HIJ : Wat mij betreft mag ze alles overnemen, dan kan ze een bloemisterij beginnen.

ZIJ : We trouwen toch maar ene keer.

HIJ : 't Was te hopen, stel dat we hier elke week zo'n kamion planten toekrijgen.

ZIJ : De hapjes waren toch lekker.

HIJ : Ik weet het niet.

ZIJ : Hoe, ge weet het niet?

HIJ : Iedere keer als er een kelner passeerde met een schaal warme hapjes, kwam er zo weer een tros azalea's binnen en ik kon er naar fluiten.

ZIJ : Nu overdrijft ge.

HIJ : Ik overdrijf niet. Met veel geluk heb ik na een uur zo een ordinair kaasblokje kunnen vastkrijgen en dan heb ik het stokje nog moeten wegmoffelen in zo "ne prachtige ficus".

ZIJ : Sukkelaar!

HIJ : Ha, ge weet het.

ZIJ : Maar het feest is toch meegevallen.

HIJ : Dat hangt ervan af.

ZIJ : Wat wilt ge daar nu weer mee zeggen?

HIJ : Wel, zolang we aan tafel zaten, is alles nogal meegevallen.

ZIJ : Ziet ge wel.

HIJ : Wij kregen altijd eerst eten, dus dat viel mee... alleen...

ZIJ : Wat?

HIJ : Dat de electriciteit drie keer is uitgevallen.

ZIJ : Ze hadden extra friteuses moeten gebruiken omdat er meer volk was, ja, en om zo een hoop kroketten te bakken...

HIJ : De hoofdzekering dan nog wel.

ZIJ : Dat was tegenslag.

HIJ : Iedereen verschoot zich half dood... niet omdat het donker werd, maar wel van die verschrikkelijke gil.

ZIJ : Ik heb nog nooit iemand zo horen gillen.

HIJ : 't Was uw tante nonneke die op 't WC zat.

ZIJ : De sukkel.

HIJ : Ze heeft gewacht tot aan het dessert voor ze nog eens naar 't WC durfde gaan.

ZIJ : Met dat dessert hadden we toch wel echt tegenslag.

HIJ : Ze deden het licht uit... tromgeroffel... muziek... en dan kwamen de kelners met veel zwier binnen met de ijstaart... Ze hadden ze geflambeerd en de taart brandde bij het binnenkomen.

ZIJ : Dat was wel de moeite.

HIJ : 't Was alleen niet de bedoeling dat de kelner daar met zijn mouw bleef inhangen... zijn jasje stond direkt in brand.

ZIJ : Weer die verschrikkelijke gil.

HIJ : Weer uw tante nonneke.

ZIJ : Hij was toch rap geblust.

HIJ : De taart.

ZIJ : Nee, de kelner, simpele.

HIJ : Maar dan... na 't eten...

ZIJ : De eerste dans... romantisch.

HIJ : Ha, dat noemt gij romantisch... Weer 't licht uit -'k geloof dat het licht meer uit is geweest dan aan deze avond- en dan begon er zo'n overenthousiaste DJ te kwelen- groot applaus- en wij konden in ons eentje op de dansvloer, in ons eentje!

ZIJ : Dat was toch fantastisch.

HIJ : 'k Was blij dat ik mij kon rechthouden op die gladde dansvloer. "Een schitterend danspaar" zei die onnozele DJ, en iedereen keek naar ons. Uw ma zat te huilen.

ZIJ : Van de emotie.

HIJ : Terwijl ik met het zweet in mijn schoenen stond en alle ogen op mij gericht.

ZIJ : Ik had mijn ogen gesloten.

HIJ : Als ik dat ook nog had geriskeerd, dan was ik zeker tussen de tafels terechtgekomen.

ZIJ : Ge overdrijft weeral.

HIJ : En toen ik er eindelijk in geslaagd was om mij een beetje elegant recht te houden -dansen noemen ze dat- roept die plezante DJ toch wel: VERMENIGVULDIGEN!

ZIJ : Dat was toch de bedoeling.

HIJ : Ja, maar mijn hart stond efkes stil.

ZIJ : Waarom?